

Книга Даниїла — номер сто шістдесят шість

Розгадування пророцтва: Французька революція, путінська Росія і український конфлікт

Jeff Pippenger

2024-03-29

Коли ми починаємо розглядати типологію часу кінця в 1989 році згідно з пророчою історією десятого вірша, потрібно повернутися до історії третього покоління обох рогів земного звіра. У 1913 році рік республіканізму земного звіра розпочав своє покоління компромісу з глобалістською банківською системою, а в 1919 році рік істинного протестантизму розпочав своє покоління компромісу з богословами відступницького протестантизму, а також з Американською медичною асоціацією, коли він віддав світові акредитацію своєї освітньої системи. Обидва роги розпочали компромісні стосунки зі світом, які відтоді змінили напрям їхніх відповідних послань.

У тій історії початок для царя півночі та царя півдня останніх днів також став переломним. Фатімське диво сталося 13 жовтня 1917 року у Фатімі, Португалії. Воно стало кульмінацією серії маріанських об'явлень, свідками яких були троє юних пастушків: Лусія дос Сантос та її двоюрідні брат і сестра Франсіско і Жасінта Марто. Згідно зі свідченнями дітей, Діва Марія, відома як Фатімська Богородиця, з'являлася їм 13-го числа кожного місяця з травня по жовтень 1917 року.

Під час останнього об'явлення 13 жовтня 1917 року десятки тисяч людей зібралися у Кова-да-Ірія, поблизу Фатіми, сподіваючись стати свідками дива, як передбачили діти. За свідченнями очевидців, сонце, здавалося, змінювало кольори, оберталося й танцювало в небі. Ця подія стала відомою як Диво сонця або Диво Фатіми.

Фатімське диво є значною подією в історії та набожності Католицької Церкви, і впродовж років воно було предметом численних досліджень, дискусій і релігійних тлумачень. Події у Фатімі справили тривалий вплив на народну побожність, марійську набожність, а також на тлумачення апокаліптичних тем у Католицькій Церкві.

Більшовицька революція відбулася в Росії 7 листопада 1917 року, коли більшовицькі сили, очолювані Володимиром Леніним та партією більшовиків, захопили ключові урядові будівлі та об'єкти інфраструктури в Петрограді (нині Санкт-Петербург). Ця подія ознаменувала кульмінацію Російської революції 1917 року, яка розпочалася з Лютневої революції раніше того ж року, що призвела до зречення царя Миколи II та встановлення Тимчасового уряду.

Під час Революції більшовики успішно повалили Тимчасовий уряд і встановили радянську владу в Росії. Більшовики проголосили створення соціалістичної держави та розпочали впровадження своєї революційної програми, зокрема націоналізацію промисловості, перерозподіл земель і виведення Росії з Першої світової війни. Жовтнева революція

зрештою призвела до створення Радянського Союзу і мала глибокі та далекосяжні наслідки для Росії та світу, визначивши хід історії ХХ століття.

Ісус ілюструє кінець початком, і щоб повною мірою зрозуміти царя півночі та царя півдня останніх днів, необхідно зрозуміти їхні початки. Буквальні царі півдня та півночі, про яких ідеться в одинадцятому розділі книги Даниїла, визначаються так: цар півдня — це влада, що панує над буквальною територією Єгипту, а цар півночі — влада, що панує над буквальною географічною областю, пов'язаною з Вавилоном.

Буквальне пророцтво перейшло в духовне пророцтво в час хреста, коли давній буквальний Ізраїль переходив до сучасного духовного Ізраїлю. Буквальний язичницький Рим топтав буквальний Єрусалим протягом трьох з половиною буквальних років — від 67 року по Р. Х. до 70 року по Р. Х., — а духовний папський Рим топтав духовний Єрусалим протягом трьох з половиною духовних років.

Духовний Вавилон у сімнадцятому розділі Об'явлення ототожнений з блудницею, що чинить розпусту з царями землі. Духовний Єгипет в одинадцятому розділі Об'явлення ототожнений з атеїстичною Францією. І сучасний прояв духовного царя півночі, який отримав смертельну рану в час кінця 1798 року, і сучасний прояв духовного царя півдня, якому він відплатив у час кінця 1989 року, — обидві ці сили представлені у сороковому вірші одинадцятого розділу книги Даниїла. Обидві сили у своєму прояві останніх днів беруть початок у проміжку 1917–1918 років, що збігається з проміжком покоління компромісу для обох рогів звіра із землі. Ці початки необхідно розпізнати, щоб правильно тлумачити завершення. Початки царів півночі та півдня останнього часу обидва починаються з Французької революції.

У шістнадцятому столітті Реформація, подаючи народів відкрити Біблію, намагалася увійти до всіх країн Європи. Деякі народи прийняли її з радістю, як вісника Неба. В інших краях папство значною мірою спромоглося перешкодити її входженню; і світло біблійного пізнання з його піднесним впливом було майже цілком усунуте. В одній країні, хоч світло і знайшло вхід, темрява його не досягнула. Протягом століть правда й омана боролися за першість. Нарешті зло перемогло, і небесну істину було відкинуто. «Оце ж осуд, що світло прийшло у світ, та люди більше полюбили темряву, ніж світло». Івана 3:19. Цю націю було залишено пожинати наслідки шляху, який вона обрала. Стримувальну дію Божого Духа було знято з народу, який знехтував даром Його благодаті. Злу було дозволено дозріти. І весь світ побачив плід свідомого відкинення світла.

Війна проти Біблії, що велася протягом стількох століть у Франції, досягла апогею в подіях Революції. Той жахливий спалах був лише закономірним наслідком придушення Святого Письма з боку Риму. Це стало найяскравішою ілюстрацією, яку коли-небудь бачив світ, втілення папської політики — ілюстрацією наслідків, до яких понад тисячу років вело вчення Римської Церкви.

«Придушення Священних Писань у період папського верховенства було передвіщене пророками; а Об'явитель також вказує на жахливі наслідки, що мали настати, особливо для Франції, від панування „людини гріха”.» Велика боротьба, 265, 266.

Французька революція була спричинена придушенням Писань «у період папського верховенства». Народження атеїзму, якому судилося стати запеклим ворогом папства, було викликано самим папством. Французька революція тривала з 1789 до 1799 року, але атеїстичний революційний дух, що розпочався у Франції, продовжив поширюватися по всій Європі й далі. Через сто вісімнадцять років після завершення революції у Франції в Росії почалася Російська революція. Революція атеїзму, що почалася у Франції, завершилася в Росії, і в 1917 році Росія стала пророчим представником народу, символізованого атеїзмом Єгипту. Сила дракона, представлена як цар півдня, перемістилася з Франції до Росії.

Революцію у Франції політично й пророчо представляв Наполеон Бонапарт, і в цьому сенсі Наполеон уособлює першого лідера нації, заснованої внаслідок революції, спричиненої єгипетським атеїзмом. Нарцисизм Наполеона влучно повторюється нарцисизмом Путіна.

Наполеон гостро усвідомлював силу образності й пропаганди, як і Путін, який у минулому був офіцером КДБ. КДБ спеціалізується на пропаганді. Наполеон використовував портретне мистецтво як засіб демонстрації перед публікою своєї влади, сили та образу лідера. Він замовляв портрети в деяких із найславніших художників свого часу, зокрема у Жака-Луї Давіда, Антуана-Жана Гро та Жана-Огюста-Домініка Енгра, серед інших.

Ці портрети зображували Наполеона в різних позах і обстановках, від офіційних державних портретів до більш неформальних сцен. Вони слугували не лише особистими пам'ятками для самого Наполеона, а й інструментами поширення його образу та впливу як у країні, так і за її межами. Путін зробив для себе те саме, створивши безліч своїх фотографій в обстановках, що можуть позмагатися з тими, які використовують сучасні інфлюенсери в Інтернеті.

На початку Французької революції короля, його родину та придворних було повалено й страчено. На початку Російської революції царя, його родину та придворних було повалено й страчено. Революція, що почалася у Франції, досягла кульмінації в Росії. Французька революція є предметом пророцтва одинадцятого розділу Книги Одкровення, і тому Французька революція підлягає правилам пророчого тлумачення. Ісус завжди показує кінець чогось через його початок, тож Російська революція є завершенням Французької революції.

Володимир Путін є останнім лідером нації, заснованої внаслідок революції, викликаного атеїзмом Єгипту. Першим лідером Росії був Володимир Ленін. Ім'я «Володимир» має слов'янське походження і складається з двох елементів: «vlad» і «mir». «Vlad» походить від слов'янського кореня «vladeti», що означає «правити» або «здійснювати владу». «Mir» означає «світ». Перший Володимир (Ленін) є прообразом останнього Володимира (Путіна), а також його прообразом є перший лідер революції атеїзму (Наполеон).

Після поразки Наполеона у Війні Шостої коаліції та укладення Договору у Фонтенбло у квітні 1814 року він зрікся французького престолу і був засланий на середземноморський острів Ельба. Йому надали суверенітет над островом і дозволили зберегти титул імператора, хоча його влада була значно обмежена. Наполеон провів на Ельбі близько десяти місяців, протягом яких планував повернення до влади у Франції. Після втечі з Ельби та короткого повернення до влади у Франції під час Сто днів Наполеон зазнав вирішальної поразки в битві при Ватерлоо у червні 1815 року. Після цієї поразки держави-союзники, зокрема Велика Британія, були сповнені рішучості не допустити, щоб Наполеон завдавав подальших неприємностей. Відтак його знову заслали, цього разу на віддалений острів Святої Єлени в Південній Атлантиці. Наполеон провів решту життя у засланні на острові Святої Єлени до своєї смерті 1821 року.

Путін є представником старої гвардії КДБ. КДБ був головним органом державної безпеки та розвідки Радянського Союзу з 1954 року до його розпаду у 1991 році. Він відповідав за внутрішню безпеку, контррозвідку та збір розвідувальної інформації як усередині країни, так і за кордоном. КДБ був відомий своєю розгалуженою мережею шпигунів, операціями зі стеження та своєю роллю в підтриманні контролю комуністичного режиму над населенням. Володимир Путін був співробітником КДБ (Комітет державної безпеки), головного органу державної безпеки та розвідки Радянського Союзу.

Путін вступив до КДБ у 1975 році після закінчення Ленінградського державного університету. Путін працював у КДБ до розпаду Радянського Союзу в 1991 році, після чого зайнявся політикою і зрештою став президентом Росії у 2000 році. Його минуле в КДБ суттєво вплинуло на його підхід до державного управління та зовнішньої політики. Перше заслання Наполеона на острів Ельба символізує період з 1991 року до 2000 року, коли повернулася філософія КДБ. Коли Путін зрештою зазнає поразки, як це подано у віршах з тринадцятого по п'ятнадцятий, цю другу поразку (перша — 1989 року) символізують Ватерлоо та друге заслання Наполеона, де він помер.

Наполеон завдав смертельної рани папству в 1798 і 1799 роках. У 1799 році Французька революція у Франції завершилася, але до 1917 року вона поширилася на Росію у вигляді більшовицької революції. У 1917 році в Португалії відбулося Фатімське чудо, і трьом дітям, які нібито спілкувалися з Марією та Йосипом, було дано три таємні послання. Три послання були таємними в тому сенсі, що їх мав читати лише папа, король півночі. Послання вказували папі скликати спеціальну зустріч з лідерами Католицької Церкви та провести особливу церемонію, щоб присвятити Росію, яка лише попереднього року стала комуністичною Росією, Діві Марії.

У посланнях містилося попередження, що якщо Папа Римський відмовиться виконати наказ посвятити Росію Марії, світ зазнає ще однієї світової війни (перша світова війна мала завершитися через місяць після чуда). Послання Фатіми стали рамкою для консервативного католицького пророчого тлумачення. Вони окреслили боротьбу в католицькій церкві між консервативним католицизмом, який представляли Папа Іван Павло II та Перший Ватиканський собор, і ліберальним католицизмом, який представляють нинішній

«woke-pope» та Другий Ватиканський собор.

У посланнях Фатіми «добрий папа» був «білим папою», а «поганий папа» — «чорним папою». Добрий папа, Папа Іван Павло II, був консервативним папою, який вважав Діву Марію з Фатіми своїм провідним ідолом, а поганий папа — «воук-папа», який також відкидає будь-які послання від так званої Діви Марії. Коли ви відвідуєте святиню у Фатімі в Португалії, вхід розташований між двома велетенськими статуями — чорного папи з одного боку та білого папи з іншого, — що символізує внутрішню боротьбу, описану у фатімських пророцтвах.

Іншим елементом трьох таємних повідомлень Фатіми був наголос на війні католицизму (царя півночі) й атеїзму (царя півдня). Без усвідомлення того, що війна католицизму й атеїстичної Росії є предметом сатанинського пророцтва, яке спрямовує значну частину католицизму, важко, якщо не неможливо, зрозуміти підтримку, яку Католицька церква надала нацистській Німеччині під час Другої світової війни.

Битва за Ленінград, яка тривала з 8 вересня 1941 року до 27 січня 1944 року під час Другої світової війни, була однією з найдовших і найжорстокіших облог в історії. Битва за Сталінград, що відбулася з 23 серпня 1942 року до 2 лютого 1943 року, часто вважається найкривавішою та найважливішою битвою Другої світової війни. Вона призвела до величезних втрат з обох сторін; за оцінками, загальні втрати перевищили 2 мільйони, включно із загиблими, пораненими та військовополоненими. Битва за Сталінград також стала переломним моментом у війні, оскільки завершилася рішучою перемогою радянських військ над німецькою армією та зрештою призвела до поразки нацистської Німеччини.

Без усвідомлення воєнних дій нацистської Німеччини проти Росії, зокрема у двох щойно згаданих битвах, важко зрозуміти роль Німеччини як таємного союзника Католицької церкви. Без розуміння засад духовної війни між католицизмом, мотивованим сатанинським пророцтвом Марії з Фатіми, та атеїзмом Росії, а згодом комуністичного Радянського Союзу, не вловлюється логіка того, чому католицизм таємно переховував, а потім переправляв нацистських військових злочинців по всьому світу після Другої світової війни. Нацисти були проксі-армією католицизму в його боротьбі проти Росії.

Саме в цій пророчій логіці Путін, очільник атеїстичної Росії, втягнений у війну в Україні, лідери якої публічно відомі як нацисти. Піхотою війни Фатіми проти атеїзму, починаючи з Другої світової війни й надалі, є фашизм і нацизм. Звісно, хоча ця реальність щодо керівників українського уряду добре задокументована, сучасне втілення Міністерства народної освіти та пропаганди рейху Гітлера (мейнстрімні ЗМІ) приховувало ці факти як тільки могло.

Назва «Україна» походить від слов'янського слова «україна», що означає «пограниччя» або «край». Цим терміном історично позначали прикордонні регіони Київської Русі — середньовічної держави, що передувала сучасній Україні і розташованій на перехресті Східної Європи та Євразії. Протягом історії вона слугувала місцем зустрічі різних культур, цивілізацій та імперій, зокрема Візантійської імперії, Османської імперії, Російської імперії

та інших. Її стратегічне розташування зробило її прикордонним регіоном, де відбувалися значні культурні, політичні та військові взаємодії. У середньовічний період Україна була прикордонною територією Київської Русі, яка була потужною державою, що охоплювала частини сучасних України, Росії та Білорусі. З часом Київська Русь то розширювалася, то скорочувалася, її кордони часто змінювалися, і Україна залишалася на периферії цієї держави.

Після розпаду Радянського Союзу у 1989 році, як це подано в десятому вірші, одинадцятій і дванадцятій вірші описують битву, в якій цар Півдня завдає удару у відповідь і перемагає царя Півночі. Та битва відбулася при Рафії, яка була межею між володіннями царя Півдня та царя Півночі.

Битва при Рафії, що відбулася 217 року до Р. Х., походить від назви міста, поблизу якого сталася ця битва. Рафія була містом, розташованим у прибережному регіоні давньої Палестини, поблизу кордону між Птолемеївським царством Єгипту та державою Селевкідів. На час битви кордон між Птолемеївським царством Єгипту, яким правив цар Птолемей IV Філопатор, і державою Селевкідів, якою правив цар Антіох III, проходив у околицях Рафії. Битва відбулася поблизу цієї прикордонної області, оскільки обидві сторони прагнули утвердити контроль над стратегічними територіями в Леванті.

Стародавнє місто Рафія розташоване поблизу сучасного міста Рафах. Рафах — це місто на півдні Сектора Газа, що є частиною палестинських територій. Після перемоги Птолемея при Рафії у 217 р. до н. е. він розпочав переслідування юдеїв у Єрусалимі, а також в Єгипті. Перемога виявилася недовговічною, і він, так би мовити, зустрів своє Ватерлоо у наступних трьох віршах. У тринадцятому вірші раніше розбитий цар півночі повертається, і вже у п'ятнадцятому він перемагає царя півдня.

Перемога Путіна в Україні буде використана Путіним, колишнім офіцером КДБ, який спеціалізувався на пропаганді, щоб, найімовірніше, викрити нацистські корені українського керівництва, а також викрити тих у Західному світі, хто підтримував режим заради економічної наживи, і, без сумніву, також викрити приховані «black sites» та біолабораторії, які використовуються глобалістами та фінансувалися платниками податків США.

Ті викриття зруйнують поточні наративи світових глобалістів, а також демократичних телевізійних коментаторів у Сполучених Штатах. Та перемога для Путіна надасть мандат восьмому президентові, який є з-поміж семи, узяти на себе роль пророчого деспота, який з'являється в історії безпосередньо перед шістнадцятим віршем; а шістнадцятій вірш — це невдовзі майбутній недільний закон.

У тринадцятому вірші цар півночі перегруповує своє військо, а в чотирнадцятому язичницький Рим уперше з'являється в історії, хоча він ще не є царем півночі. Там його визначено як символ, що «утверджує видіння», і як владу, яка звеличує себе, а потім падає. Після перемоги Путіна у війні в Україні папство почне підноситися на світову політичну арену, безпосередньо напередодні недільного закону в шістнадцятому вірші.

Французька революція та її зв'язок із Російською революцією; Наполеон і Путін; Фатімське чудо та його три таємниці; таємний союз між Ватиканом і Гітлером, таємний союз між Ватиканом і Рейганом — усе це пророчі «колеса», що перетинаються в історії віршів з одинадцятого по п'ятнадцятий, які припадають на період від подій 11 вересня 2001 року до запровадження недільного закону у Сполучених Штатах. Було важливо подати короткий підсумок цих пророчих «коліс», перш ніж ми перейдемо до десятого вірша.

Наведена нижче стаття взята з «NBC News», що є настільки «мейнстримними медіа», наскільки це можливо, а «MSM» — це сучасна версія гітлерівської пропагандистської машини часів Другої світової війни. Стаття, звісно, антипутінська, антиросійська та проукраїнська, але суть не в цьому. Як громадяни небесного царства, Божий народ не повинен підтримувати жодну зі сторін сатанинського діла, а будь-яка війна є сатанинським ділом.

Мета цієї статті — допомогти тим, хто не знайомий із пророчим протистоянням між католицизмом (царем північним) і атеїзмом (царем південним), а також із фактом, що в протистоянні цих двох пророчих сил нацизм використовувався як замісницька армія католицизму (так само, як у 1989 році були використані Сполучені Штати). Дослідники пророцтв повинні мати достатньо доказів, щоб побачити, що передісторія Другої світової війни та Холодної війни відображена в нинішній війні в Україні, оскільки вона виконує вірші одинадцятий і дванадцятий одинадцятого розділу книги Даниїла.

"Історичні події, що демонстрували пряме виконання пророцтва, були представлені народові, і було видно, що пророцтво є символічним зображенням подій, які ведуть до завершення історії цієї землі." Вибрані вісті, книга 2, 102.

Стаття NBC News: «Проблема нацизму в Україні є реальною, навіть якщо твердження Путіна про “денацифікацію” не відповідає дійсності»

Серед численних спотворень, сфабрикованих президентом Росії Володимиром Путіним, щоб виправдати напад Росії на Україну, можливо, найабсурднішим є його твердження, що цей крок було здійснено, аби «денацифікувати» країну та її керівництво. Обгрунтовуючи вторгнення на територію сусідньої держави з броньованими танками та винищувачами, Путін заявив, що цей крок було здійснено «щоб захистити людей», які були «піддані цькуванню та геноциду», і що Росія «прагнутиме демілітаризації та денацифікації України».

Руйнівні дії Путіна — серед них спустошення єврейських громад — чітко показують, що він бреше, коли каже, що його мета — забезпечити добробут будь-якої людини.

Сам по собі наклеп Путіна абсурдний, не в останню чергу через те, що президент України Володимир Зеленський є євреєм і заявляв, що членів його родини було вбито під час Другої світової війни. Також немає доказів нещодавніх масових вбивств чи етнічних чисток в Україні. Крім того, називати ворогів нацистами — поширений політичний прийом у Росії, особливо з уст лідера, який надає перевагу дезінформаційним кампаніям і хоче розпалити почуття національної помсти проти

ворога часів Другої світової війни, щоб виправдати завоювання.

Але навіть попри те, що Путін займається пропагандою, правда й те, що в Україні є реальна проблема з нацизмом — як у минулому, так і сьогодні. Руйнівні дії Путіна — зокрема спустошення єврейських громад — ясно свідчать, що він бреше, коли каже, що його мета — забезпечити чийсь добробут. Але яким би важливим не був захист жовто-блакитного прапора від жорстокої агресії Кремля, небезпечним недоглядом було б заперечувати антисемітську історію України та співпрацю з гітлерівськими нацистами, а також сучасне прийняття неонацистських угруповань у деяких колах.

Чому про українців, які тікають, говорять із таким співчуттям? Вони — білі.

Напередодні Другої світової війни Україна була домом для однієї з найбільших єврейських громад у Європі, з оцінками чисельності до 2,7 мільйона, — вражаюча цифра, зважаючи на давню історію антисемітизму та погромів на цих землях. До кінця війни понад половина загине. Коли 1941 року німецькі війська взяли під контроль Київ, їх зустрічали плакати з написами «Heil Hitler». Невдовзі майже 34 000 євреїв — разом із ромами та іншими «небажаними» — зігнали та повели на поля за містом під приводом переселення, лише для того, щоб їх розстріляли в тому, що стало відоме як «Голокост від куль».

Протягом двох років Бабин Яр продовжував заповнюватися, слугуючи масовою могилою. Там було вбито до 100 000 людей, і він став одним із найбільших місць масових убивств періоду Голокосту поза Аушвіцем та іншими таборами смерті. Дослідники відзначають ключову роль, яку місцеві жителі відігравали у виконанні нацистських наказів про вбивства на цьому місці.

Нині в Україні проживає від 56 000 до 140 000 євреїв, які користуються свободами та захистом, про які їхні бабусі й дідусі не могли навіть уявити. Сюди входить оновлений закон, ухвалений минулого місяця, який криміналізує антисемітські дії. На жаль, цей закон був покликаний реагувати на помітне зростання публічних проявів нетерпимості, зокрема вандалізму з нанесенням свастик на синагоги та єврейські меморіали, а також моторошних маршів у Києві та інших містах, що прославляли Ваффен-СС.

Ще однією тривожною тенденцією стало те, що останніми роками в Україні встановлено безліч пам'ятників на честь українських націоналістів, чию спадщину заплямовано їх беззаперечно засвідченою роллю як нацистських поплічників. Газета The Forward перелічила деяких із цих ганебних діячів, зокрема Степана Бандеру, лідера Організації українських націоналістів (ОУН), чий послідовники діяли як місцеві міліцейські загони на службі в СС та німецькій армії. «В Україні є кілька десятків пам'ятників і десятки назв вулиць, що прославляють цього нацистського колаборанта, і цього досить, щоб знадобилися дві окремі сторінки Вікіпедії», — написала The Forward.

Ще один, кого часто вшановують, — Роман Шухевич, якого шанують як українського борця за свободу, але який також був керівником страхітливого підрозділу нацистської допоміжної поліції, про який видання Forward зазначає, що він "відповідальний за різанину тисяч євреїв і ... поляків." Також встановлено пам'ятники Ярославу Стецьку,

колишньому голові ОУН, який написав: "Я наполягаю на винищенні євреїв в Україні."

За останнє десятиліття ультраправі групи також набрали політичної ваги, і жодна не викликає більшого жаху, ніж «Свобода» (колишня Соціал-національна партія України), лідер якої стверджував, що країною керує «московсько-єврейська мафія», а її заступник вжив антисемітський образливий вислів щодо єврейської акторки, уродженки України, Міли Куніс. «Свобода» провела до парламенту України кількох своїх членів, зокрема одного, який назвав Голокост «світлим періодом» в історії людства, за даними Foreign Policy.

Не менш тривожно, що неонацисти входять до складу деяких добровольчих батальйонів України, чисельність яких зростає. Вони загартовані після участі в деяких із найзапекліших вуличних боїв проти підтримуваних Москвою сепаратистів на сході України після вторгнення Путіна до Криму у 2014 році. Один із них — батальйон «Азов», заснований відвертим прихильником переваги білої раси, який стверджував, що національне призначення України — очистити країну від євреїв та інших нижчих рас. У 2018 році Конгрес США встановив, що допомога США Україні не може використовуватися «для надання зброї, навчання або іншої допомоги батальйону "Азов"». Попри це, «Азов» нині входить до складу Національної гвардії України.

Безперечно, жодні з цих тривожних обставин не виправдовують страждань, що спіткали українців за останні кілька тижнів, — і малоймовірно, що Путін керувався чимось із цього, коли розпочав своє вторгнення. Справді, через Путіна євреї, які живуть в Одесі, Харкові та інших східних містах, перебувають у вкрай скрутному становищі. Хоча багато хто знайшов притулок у місцевих синагогах та єврейських центрах, інші втекли за кордон, зокрема до Ізраїлю, який закликав усіх євреїв залишити Україну.

Мої власні дідуся і бабуся самі були змушені тікати із західної України, щоб уникнути переслідувань, і трагічно бачити, як цей цикл триває. Якщо країна скотиться у хаос і повстання, євреї знову можуть опинитися під загрозою з боку деяких їхніх співгромадян. Невизнання цієї загрози означає, що для захисту від неї робиться дуже мало.

Але навіть якщо деякі елементи країни були пов'язані з одним із найогидніших рухів в історії, стати на бік України — безсумнівно гідна позиція у цій драмі. Саме зараз, щодня, коли Путін посилює свій наступ проти українського народу, вдаючись до тактики випаленої землі, важко не бачити, хто насправді заслуговує на слово на «N».

Аллен Ріпп, 5 березня 2022 р. — Джерело

Ми продовжимо це дослідження у нашій наступній статті.

«Ті, хто не пам'ятають минулого, приречені повторювати його.» Джордж Сантаяна.

Усе, що Бог у пророчій історії визначив сповнитися в минулому, уже сповнилося, а все, що ще має прийти у свій час, сповниться. Даниїл, Божий пророк, стоїть на своєму місці. Іван стоїть на своєму місці. В Одкровенні Лев із племені Юдиного відкрив дослідникам пророцтв книгу Даниїла, і таким чином Даниїл стоїть на своєму місці. Він свідчить про

те, що Господь відкрив йому у видінні про великі й урочисті події, які ми повинні знати, коли стоїмо на самому порозі їхнього сповнення.

"В історії та пророцтві Слово Боже змальовує довготривалу боротьбу між істиною та оманою. Ця боротьба ще триває. Те, що було, повториться. Старі суперечки відродяться, а нові теорії постійно виникатимуть. Але Божий народ, який своєю вірою та виконанням пророцтв брав участь у проголошенні трьох ангельських вісток - першої, другої та третьої, знає, на чому стоїть. Він має досвід, дорожчий за щире золото. Йому належить стояти непохитно, як скеля, твердо тримаючись початку свого уповання до самого кінця." Вибрані вісті, книга 2, 109.